

BULYGININ DUUMAN BOIKOTOINTI JA KAPINA

Nykyinen poliittinen tilanne Venäjällä on seuraavanlainen. On mahdollista, että piakkoin kutsutaan koolle Bulyginin Duuma, s.o. neuvotteleva kokous tilanherrojen ja suurporvariston edustajista, jotka on valittu itsevaltiudellisen hallituksen palvelijain valvonnan alla ja myötävaikutuksella sellaisen karkeasti sensusperusteisen, säätyjakoon perustuvan ja välillisen äänioikeuden pohjalla, joka on suorastaan pilkantekoa kansan edustuslaitoksen aatteesta. Miten tähän Duumaan on suhtauduttava? Liberaalinen demokratia antaa tähän kysymykseen kaksi vastausta: sen vasen siipi „Liittojen liiton” kautta, s.o. pääasiassa porvarillisen intelligenssin edustajain kautta, esiintyy tämän Duuman boikotoinnin puolesta, sen puolesta, ettei vaaleihin osallistuttaisi, vaan käytettäisiin hetkeä voimaperäisen agitaation harjoittamiseksi yleiseen äänioikeuteen pohjautuvan demokraattisen perustuslain hyväksi. Sen oikea siipi zemstvomiesten ja kaupunkitoimihenkilöiden heinäkuun edustajakokouksen kautta tai oikeammin tämän edustajakokouksen tietyn osan kautta esiintyy boikotointia vastaan, vaaleihin osallistumisen puolesta, sen puolesta, että Duumaan saataisiin mahdollisimman suuri määrä omia ehdokkaita. Tosin edustajakokous ei ole vielä tehnyt mitään päätöstä tästä kysymyksestä, vaan on lykännyt asian seuraavaan edustajakokoukseen saakka, joka on kutsuttava koolle sähkölennänteitse Bulyginin „perustuslain” julkisuuteen saattamisen jälkeen. Mutta liberaalisen demokratian oikeistosiiven mielipide on jo kylliksi muovautunut.

Vallankumouksellinen demokratia, s.o. pääasiassa proletariaatti ja sen mielipiteen tietoinen ilmaisija, sosialidemokratia, esiintyy ehdottomasti yleensä kapinan puolesta.

Taktiikan tämän erilaisuuden on oikealla tavalla havainnut liberaalis-monarkistisen porvariston äänenkannattaja „Osvo-bozhdenije”, jonka viimeisessä (74) numerossa toisaalta päättävästi tuomitaan „mielettömänä ja rikollisena” „aseellisen kapinan julkinen saarnaaminen”, ja toisaalta arvostellaan boikottiaatetta „käytännölliseltä kannalta tuloksettomana” aatteena ja ilmaistaan varmuus siitä, ettei ainoastaan perustuslaillis-„demokraattisen” (lue: monarkistisen) puolueen zemstvoryhmä, vaan myös liittojen liitot „suoriutuvat valtiollisesta tutkinnostaan”, s.o. luopuvat boikottiaatteesta.

Herää kysymys, miten tietoisien proletariaatin puolueen on suhtauduttava boikottiaatteeeseen ja millainen taktillinen tunnus sen on nostettava etutilalle kansanjoukkojen eteen? Jotta voitaisiin vastata tähän kysymykseen, on ennen kaikkea palautettava mieleen, mikä on Bulyginin „perustuslain” olemus ja perusmerkitys. Se on tsarismiin sopimus tilanherrojen ja suurporvarien kanssa, jotka on viattoman ja itsevaltiudelle aivan vahingottoman muka-perustuslaillisen antipalan avulla vähitellen eristettävä vallankumouksesta, s.o. taistelevasta kansasta, ja sovitettava itsevaltiuden kanssa. Koska koko meidän perustuslaillis-„demokraattinen” puolueemme haluaa monarkian ja ylähuoneen säilymistä (s.o. sitä, että maan valtiorakenteessa etukäteen turvataan poliittiset etuoikeudet ja poliittinen herruus „kymmenelle tuhannelle ylimmälle” pohatalle),— niin tuollaisen sopimuksen mahdollisuutta ei ole epäilemistäkään. Enemminkin: muodossa tai toisessa, ennemmin tai myöhemmin tuollainen sopimus ainakin porvariston osan kanssa on kiertämätön, sillä sen sanelee itse porvariston luokka-asema kapitalistisessa järjestelmässä. Kysymys on vain siitä, milloin ja miten tuo sopimus solmitaan, ja proletariaatin puolueen koko tehtävä on mahdollisuuden mukaan siirtää kauemmaksi sopimuksen solmimishetkeä, mahdollisuuden mukaan jakaa porvaristo kahtia, ammentaa mahdollisimman suurta hyötyä vallankumoukselle porvariston väliaikaisista kansanpuoleen kääntymisistä, valmistaa sillä aikaa vallankumouksellisen kansan (proletariaatin ja talonpoikaiston) voimat itsevaltiuden väkivaltaista kukistamista varten, petturi-porvariston syrjäyttämistä ja neutralisointia varten.

Todellakin, porvariston poliittisen aseman olemus, kuten olemme jo monta kertaa osoittaneet, on siinä, että se on

tsaarin ja kansan välissä haluten näytellä rehellisen meklarin osaa ja hiipiä taistelevan kansan selän takana valtaan. Sen vuoksi porvaristo kääntyy tänään tsaarin, huomenna kansan puoleen, edellisen puoleen poliittista gesheftiä koskevin „vakavin, asiallisin” ehdotuksin, jälkimmäisen puoleen — tyhjämpäiväisin fraasein vapaudesta (hra I. Petrunkevitchin puheet heinäkuun edustajakokouksessa). Meille on edullista, että porvaristo kääntyy kansan puoleen, sillä tuolla kääntymisellä se antaa aineistoa sellaisten takapajuisten ja sellaisten laajojen joukkojen poliittista herättämistä ja poliittista valistamista varten, joiden sosialidemokraattisen agitaation piiriin saamisen yritysikin olisi toistaiseksi tyhjämpäiväistä utopiaa. Antaa porvariston ravistella takapajuisimpia, antaa sen siellä täällä möyhentää maaperää,— me tulemme herkeämättä kylvämään sosialidemokraattisia siemeniä tuohon maaperään. Kaikilla Länessä on porvariston täytyntä taistelua varten itsevaltiutta vastaan herättää kansan poliittista itsetietoisuutta pyrkien samalla kylvämään porvarillisten teoriain siemeniä työväenluokkaan. Meidän tehtävämme on käyttää porvariston hajoittavaa työtä itsevaltiuden suhteen ja alituisesti selittää työväenluokalle sen sosialistisia tehtäviä, sen etujen ja porvariston etujen sovittamatonta ristiriitaa.

Tästä käy selväksi, että meidän taktiikkanamme tällä hetkellä pitää olla ensinnäkin boikottiaatteen kannattaminen. Itse kysymys tästä boikotista on porvarillisen demokratian sisäinen kysymys. Työväenluokka ei ole siitä välittömästi kiinnostettu, mutta se on ehdottomasti kiinnostettu porvarillisen demokratian vallankumouksellisemman osan kannattamisesta, se on kiinnostettu poliittisen agitaation laajentamisesta ja sen voimistamisesta. Duuman boikotointi on porvariston voimaperäisempää kääntymistä kansan puoleen, sen harjoittaman agitaation kehittämistä, aiheiden määrän lisääntymistä agitaatiotamme varten, poliittisen kriisin, s.o. vallankumouksellisen liikkeen lähteen, syvenemistä. Liberaalisen porvariston osallistuminen Duumaan on sen harjoittaman agitaation heikkenemistä nykyään, sen kääntymistä enemmän tsaarin kuin kansan puoleen, tsaarin ja porvariston välisen vastavallankumouksellisen sopimuksen lähenemistä.

On kiistatonta, että Bulyginin Duuma, vaikka se ei menikään „myttyyn”, synnyttää itse tulevaisuudessa kiertä-

mättömiä poliittisia selkkauksia, joita proletariaatin täytyy ehdottomasti käyttää hyväksi, mutta se on tulevaisuuden kysymys. Olisi naurettavaa „vannoutua” olla käyttämättä tätä porvarien ja virkamiesten Duumaa agitaatio- ja taistelutarkoituksiin, mutta nyt ei ole siitä kysymys. Itsensä porvarillisen demokratian vasen siipi on nyt herättänyt kysymyksen suoranaisesta ja välittömästä taistelusta Duumaa vastaan boikotoimalla sitä, ja meidän on käytettävä kaikki voimat antaaksemme apua tälle päättävämmälle rynnistykselle. Meidän on otettava porvarilliset demokraatit, osvobozhdenijelaiset, kiinni sanoista: levitettävä mahdollisimman laajalti heidän „petrunkevitshilaisia” fraasejaan kansan puoleen kääntymisestä, paljastettava heidät kansan edessä osoittaen, että ensimmäisenä ja pienimpänä näiden fraasien tarkastuksena teoissa oli juuri kysymys, onko Duumaa boikotoitava, s.o. onko käännyttävä protestin muodossa kansan puoleen, vai hyväksyttävä Duuma, s.o. luovutettava protestista, mentävä vielä kerran tsaarin luo, hyväksyttävä pilkanteko kansan edustuslaitoksesta.

Edelleen, toiseksi, meidän on tehtävä kaikkemme, jotta boikotti antaisi reaalista hyötyä agitaation laajentamisen ja syventämisen mielessä eikä jäisi pelkäksi passiiviseksi vaaleista syrjäisöoloksi. Tämä ajatus on jo aika laajalti levinnyt, ellemme erehdy, Venäjällä työskentelevien toverien keskuudessa, jotka ilmaisevat ajatuksensa sanoilla: *aktiivinen* boikotti. Vastakohtana passiiviselle syrjäisöololle aktiivinen boikotti on merkitsevä agitaation kymmenkertaisamista, kokousten järjestämistä kaikkialla ja joka paikassa, vaalikokousten käyttämistä vaikkapa tunkeutumalla väkivaltaisesti niihin, mielenosoitusten ja poliittisten lakkojen järjestämistä j.n.e., y.m.s. On itsestään selvää, että näissä merkeissä harjoitettavaa agitaatiota ja taistelua varten ovat erittäin tarkoituksenmukaisia puolueemme useampien päätösten yleensä sallimat väliaikaiset sopimukset vallankumouksellisen porvarillisen demokratian noiden tai näiden ryhmien kanssa. Tällöin meidän on toisaalta järkkymättä varjeltava proletariaatin puolueen luokkaerillisyyttä luopumatta hetkeksikään porvarillisten liittolaistemme sosialidemokraattisesta arvostelusta. Toisaalta, me emme täyttäisi velvollisuuttamme edistyneimmän luokan puolueena, ellemme osaisi esittää agitaatiossamme demokraattisen

vallankumouksen tämän hetken edistyneintä vallankumouksellista tunnusta.

Tämä on kolmas välitön ja läheisin poliittinen tehtävämmä. „Aktiivinen boikotti”, kuten jo sanoimme, on vallankumouksellisten voimien agitaatiota, värväämistä ja järjestämistä entistä suuremmissa mittasuhteissa, kaksinkertaisella tarmolla, kolminkertaisen painostuksen alla. Mutta sellainen toiminta ei ole mahdollista ilman selvää, täsmällistä, suoraa tunnusta. Sellaisena tunnuksena voi olla ainoastaan aseellinen kapina. Se, että hallitus kutsuu koolle karkeasti väärennetyn „kansan”-edustuslaitoksen, antaa erinomaisia aiheita agitaatiolle kansan oikean edustuslaitoksen puolesta, sen selittämiseksi mitä laajimmille joukoille, että tuon oikean edustuslaitoksen voi nyt (sen jälkeen, kun tsaari on sillä tavalla pettänyt ja sillä tavalla tehnyt pilkkaa kansasta) kutsua koolle vain väliaikainen vallankumoushallitus, jonka pystyttämiseksi on tarpeen aseellisen kapinan voitto ja tsaarivallan tosiasiallinen kukistaminen. Ei voida kuvitellakaan tämän parempaa hetkeä laajalle agitaatiolle kapinan puolesta ja tätä agitaatiota varten on tarpeen myös se, että on täysi selvyys väliaikaisen vallankumoushallituksen ohjelmasta. Tänä ohjelmasta tulee olla jo aikaisemmin hahmottelemamme („Proletari” № 7, „Vallankumousarmeija ja vallankumoushallitus” *) *kuusi* kohtaa: 1) yleiskansallisen perustavan kokouksen koolle-kuutaminen; 2) kansan aseistaminen; 3) poliittinen vapaus — kaikkien sen kanssa ristiriidassa olevien lakien viipymätön kumoaminen; 4) täydellinen, kulttuurillinen ja poliittinen vapaus kaikille sorretuille ja vajaa oikeudellisille kansallisuuksille. Venäjän kansa ei voi valloittaa itselleen vapautta, ellei se taistele toisten kansojen vapauden puolesta; 5) kahdeksantuntinen työpäivä; 6) talonpoikaiskomiteain perustaminen kannattamaan ja toimeenpanemaan kaikkia demokraattisia uudistuksia, siinä luvussa maanomistus-uudistuksia aina tilanherrojen maiden konfiskointiin saakka.

Niinpä siis: on kannatettava mitä tarmokkaimmin boikottiaatetta; paljastettava porvarillisen demokratian oikeistosiiven petturuus, kun se hylkää boikottiaatteen; muutettava tämä boikotti aktiiviseksi, s.o. kehitettävä mitä

* Ks. Teokset, 8. osa, s. 562. *Toim.*

laajinta agitaatiota; julistettava aseellista kapinaa, kehoitettava viipymättä järjestämään vallankumousarmeijan ryhmiä ja osastoja itsevaltiuden kukistamiseksi ja väliaikaisen vallankumoushallituksen pystyttämiseksi; levitettävä ja selitettävä tämän väliaikaisen vallankumoushallituksen perusluontoista ja ehdottoman välttämätöntä ohjelmaa, jonka on oltava kapinan lippuna ja mallina kaikissa tulevissa Odesan tapahtumien toisinoissa.

Sellainen pitää olla tietoisien proletariaatin puolueen taktiikka. Tämän taktiikan selvittämiseksi täydellisesti ja yhtenäisyyden aikaansaamiseksi siinä meidän on vielä pysähdyttävä „Iskran” taktiikkaan. Se on esitetty 106. numeron kirjoituksessa „Puolustus vai hyökkäys”. Pysähtymättä pieniin ja erillisiin erimielisyyksiin, jotka katoavat itsestään heti, kun yritetään siirtyä tekoihin, mainitsemme vain peruserimielisyyden. Tuomitessaan aivan oikein passiivisen boikotin „Iskra” asettaa sen vastakohtaksi ajatuksen viipymättömästä „vallankumouksellisen itsehallinnon järjestämisestä”, joka olisi „kapinan mahdollinen prologi”. „Iskran” mielestä meidän on „vallattava itsellemme oikeus vaaliagitaatioon perustamalla työläisten agitaatiokomiteoita”. Näiden komiteain on „asetettava tehtäväkseen järjestää kansa valitsemaan valtuuttamiensa vallankumouksellisia edustajia niiden „laillisten” puitteiden ulkopuolella, joita ministerien luonnokset tulevat säättämään”, meidän on „peitettävä maa vallankumouksellisten itsehallintoelinten verkostolla”.

Tuollainen tunnus ei kelpaa mihinkään. Yleensä poliittisten tehtävien kannalta se on sekasotkua ja nykyisen poliittisen tilanteen kannalta se valaa vettä osvobozhdenijelaisuuden myllyyn. Se, että järjestetään vallankumouksellinen itsehallinto, järjestetään kansa valitsemaan valtuutettujaan, ei ole kapinan *prologi*, vaan *epilogi*. Kun tuon järjestämisen toimeenpano otetaan tehtäväksi nyt, ennen kapinaa, ilman kapinaa, niin se merkitsee järjettömän tehtävän itselleen ottamista ja sekasotkun tuomista vallankumouksellisen proletariaatin tietoisuuteen. On ensin saavutettava voitto kapinassa (vaikkapa erillisessä kaupungissa) ja pystytettävä väliaikainen vallankumoushallitus, jotta tämä viimeksi mainittu kapinan elimenä, vallankumouksellisen kansan tunnustettuna johtajana voisi ryhtyä järjestämään vallankumouksellista itsehallintoa. Kapinatunnuksen varjoon

saattaminen tai vaikkapa vain lykkääminenkin vallankumouksellisen itsehallinnon järjestämisen tunnuksella on jotain samanlaista kuin neuvoa ottamaan kiinni karpänen ja sen jälkeen ripottelemaan sen päälle karpäsmyrkyä. Jos odessalaisia tovereita olisi kuuluisina Odessan päivinä neuvottu ottamaan kapinan prologiksi vallankumouksellisen armeijan järjestämisen asemesta Odessan väestön järjestäminen valitsemaan valtuutettunsa, niin odessalaiset toverit olisivat luonnollisesti nauraneet sellaiselle ehdotukselle. „Iskra” toistaa virheen, jonka tekivät ekonomistit, jotka halusivat, että „oikeuksien puolesta käytävä taistelu” olisi itsevaltiutta vastaan käytävän taistelun prologina. „Iskra” palaa onnettoman „zemstvokamppailusuunnitelman” vastoin käymisiin, suunnitelman, joka hämäsi kapinatunnuksen „korkeampityyppisen mielenosoituksen” teorialla.

Tässä ei ole syytä pysähtyä „Iskran” tämän taktillisen virheen alkulähteeseen,— asiasta kiinnostuneita varten viittaamme N. Leninin kirjaseen „Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa”. Tässä on tärkeämpää osoittaa, millä tavalla uusiskralainen tunnus käy yhteen osvobozhdenijelaisen tunnuksen kanssa. Kun yritetään ennen kapinan voittoa järjestää kansa valitsemaan valtuutettunsa, niin nämä yritykset tulevat käytännössä olemaan kokonaan hyödyksi osvobozhdenijelaisille ja päättyvät siihen, että sosialidemokraatit joutuvat laahustamaan heidän perässään. Niin kauan kuin itsevaltiuden tilalle ei ole pystytetty väliaikaista vallankumouhallitusta, ei itsevaltiutta anna työläisten ja kansan toimittaa mitään sellaisia vaaleja, jotka edes jossain määrin ansaitsisivat kansanvaalien nimen (ja itsevaltiuden oloissa toimitettavaan „kansan”-vaalien komediaan sosialidemokratia ei suostu),— mutta osvobozhdenijelaiset, zemstvomiehiet ja kaupunginvaltuutetut toimittavat vaalit ja kursailematta nimittävät ne „kansan”-vaaleiksi, „vallankumoukselliseksi itsehallinnoksi”. Liberaalis-monarkistisen porvariston koko asenteena on nyt se, että yritetään sivuuttaa kapina, pakoittaa itsevaltiutta tunnustamaan zemstvovaalit kansanvaaleiksi ilman kansan voittoa tsarismista, muuttaa zemstvo- ja kaupunki-itsehallinto „vallankumoukselliseksi” (petrunkevitchilaisessa mielessä) „itsehallinnoksi” ilman oikeaa vallankumousta. „Osvobozhdenijen” 74. numerossa tämä asenne on esitetty mainiosti. On vaikea kuvitella jotain inhoittavampaa kuin

tämä pelkurimaisen porvariston ideologi, joka uskottelee, että kapinan julistaminen „demoralisoi” sekä armeijan että kansan! Tuollaista puhutaan aikana, jolloin sokeatkin näkevät, että vain kapinan kautta voi venäläinen pieneläjä ja sotamies pelastaa itsensä lopulliselta demoralisaatiolta ja todistaa oikeutensa olla kansalainen! Porvarillinen Manilov kuvittelee sellaista arkadialaista idylliä, että yksistään „yleisen mielipiteen” painostuksesta „hallituksen täytyy tehdä yhä uusia myönnytyksiä, kunnes lopulta se ei enää pääse mihinkään ja sen on pakko luovuttaa valta perustavalle kokoukselle, joka on valittu yleisen, yhtäläisen, välittömän ja salaisen äänestyksen pohjalla, niin kuin yhteiskunta sitä vaatii”... (! ylähuoneineen?). „Tässä rauhallisessa (!!)

vallan siirtymisessä nykyiseltä hallitukselta yleiskansalliselle perustavalle kokoukselle, joka järjestää valtiollisen ja hallitusvallan uusien periaatteiden mukaan, ei ole kerrassaan mitään uskomatonta”. Ja tätä matelevan porvariston nerokasta filosofiaa täydennetään neuvolla: vedettävä omalle puolelle armeija, varsinkin upseerit, perustettava kansanmiliisi „lupaa kysymättä”, järjestettävä paikallisen itsehallinnon (lue: tilanherrojen ja kapitalistien) elimet, jotka ovat „tulevan väliaikaisen hallituksen aineksia”.

Tässä sekasotkussa on järkeä. Porvaristo juuri sitä haluaakin, että valta siirtyisi sille „rauhallisesti”, ilman kansan kapinaa, joka saattaa ehkä päästä voitolle, valloittaa tasavallan ja todellisen vapauden, aseistaa proletariaatin ja nostattaa miljoonat talonpojat. Kun kapinatunnus saatetaan varjoon, luovutaan siitä ja taivutellaan toisia luopumaan siitä, ehdotetaan „prologiksi” viiptymätöntä itsehallinnon (johon pääsevät ainoastaan Trubetskoit, Petrunkevitchit, Feodorovit ja kumpp.) järjestämistä,— niin se on juuri sitä, mitä tarvitaan vallankumouksen porvarilliseen kavaltamiseen ja sopimuksen solmimiseen tsaarin kanssa (monarkia ja ylähuone) „roskaväkeä” vastaan. Sen vuoksi liberaalinen manilovilaisuus ilmentää rahasäkin salaisimpia ajatuksia ja sen syvimpiä etuja.

„Iskran” sosialidemokraattinen manilovilaisuus ilmentää ainoastaan sosialidemokraattien erään osan riittämätöntä ajattelua ja heidän poikkeamistaan proletariaatin ainoastaan vallankumouksellisesta taktiikasta: sen porvarillis-opportunistisen illuusion säälimättömästä paljastamisesta, että

muka tsarismien rauhanomaiset myönnytykset ovat mahdollisia, että muka itsehallinto ilman itsevaltiuden kukistamista on mahdollista, että muka kansalle on mahdollista valita valtuutettunsa kapinan prologina. Ei, meidän pitää selvästi ja päättävästi osoittaa kapinan välttämättömyys nykyisessä tilanteessa, suoranaisesti kehoittaa kapinaan (luonnollisesti määrittelemättä etukäteen sen alkamishetkeä), kehoittaa viipymättä järjestämään vallankumousarmeija. Vain tuollaisen armeijan mitä rohkein, laajakantoisin järjestäminen voi olla kapinan prologina. Vain kapina voi todellisuudessa turvata vallankumouksen voiton,— ja luonnollisesti se, joka tuntee paikalliset olot, tulee aina varottamaan ennen aikaisilta kapinayrityksiltä. Vain voittoisan kapinan epilogina voi olla todella kansanomaisen todellisen itsehallinnon todellinen järjestäminen.

„Proletari” № 12,
elokuun 16 (3) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan
